

עם חשבה, בחטשים צעריים, בחירום ובחזרות, לבושים הדר
ובראשם שחי עליות נמהרות, נשאו וו פרחים כידן.
בשיררו האנשיים. מהספינה, נגשה אחת העלומות
לאリン אחר, לבוש בגדיו קיין יכנע אנגלי, וחושט לו את
ירח וגשם הפרחים ותברכנה, בברוך-הבא מצד הפעלים העברים
שבחירתה.

הארון, עם הכבע האנגלי ובגדיו הקין, השיב מילים
אתירות בחריבות רבה על הכבור שעשו לו, אבל הוסף כי
לצערו הנרול אינו יכול לקבל את הפרחים מפני... שאין הוא
דר, אופנה-הירטר אלא — יהושוע קרני אל,
הפקוד החדש בبنק החיפה, והרואה שהארון קיומן, מנהל
הבנק יצא לקרהו.

העלמה המסכנה וכל להקה הפעלים, עם פרחים
ומוחבותם הטובה, שבי בפה נפש וכקצת בושה לבתיחים
והארונים קיומן קרניאל הללו לעסקיהם. שפנינו
ואולם בזה לא ננטה המאייע המכורה שפנינו
לפני רגע, שעוז אחותה אחות-יכן ירד מהספינה גם פרנץ
אופנה-ימר — יהוא התעכבר עליה זמן רב מסכונות שונות,—
ועל החוף היה הכל שטה ואיש לא יצא לקרהו כי הכל
חשבו שפרנץ אופנה-ימר לא הגיע כלל לחיפה ובReLU
הפרחים כבשי את פניהם בקרען, ואופנה-ימר, עחכח
לקבלות-פנים נהדרה, הלך ערווי לבית-המלון ויחפלסף על
טורות החיים.

oho, בקצוות הספור היה של קבלת-פנים אשר
נערכה לאופנה-ימר, ומיבן טליו כי דמוארע זה היה
לשיחת הים בכל חופה, ובכל האנשיים החפלו מצחיק:

אופנה-ימר בחיפה

אטמול באח לעירנו-הספינה שהביאה אלינו את האורח
בדור פרנץ אופנה-ימר, וזה היה בשעתה הערב

טייטה, ג' 530